

# Jeg trækker meget på mine erfaringer som frivillig i mit nuværende arbejde på pædagoguddannelsen.



Interviewserie: Mød en frivillig i Venskabsforeningen for Lavuk Stjernen  
#Kristian

Kristian har en baggrund fra kunstakademiet i Amsterdam og en kandidatgrad i visuel formidling fra DPU. I dag underviser han på pædagogseminariet.

*Hvorfor blev du frivillig i Venskabsforeningen for Lavuk Stjernen?*

Jeg var lige flyttet tilbage til Danmark efter at have været i Columbia, og så kiggede jeg efter job og så annoncen et par gange på forskellige sider.

Det lød mega spændende, fordi jeg kommer meget ud af sådan en snakke-tilgang til kunst. Og jeg var egentlig lidt spændt på, hvordan man kan formidle kunst, når man ikke kan have den sproglige dialog. Det var det, der rent fagligt tiltrak mig. Jeg havde ingen personlig forbindelse til målgruppen. Ingen familie eller noget. Så rent socialt var jeg interesseret i at stifte bekendtskab med en gruppe mennesker, som jeg ikke har haft nogen berøring med overhovedet i mit liv.

*Hvordan gik så de første møder?*

Den første måned jeg var med, var jeg uden arbejde, så da var jeg meget aktiv i at sætte mig ind i det. Yes, nu kan jeg lave et eller andet. Jeg besøgte Dagtilbuddet Lærkevej. De frivillige havde været til et planlægningsmøde og talt om, hvad vi skulle lave, men det var abstrakt for mig, hvem vi skulle lave det med. Så jeg besøgte Dagtilbuddet Lærkevej, snakkede med lederen og talte også med hende der har værkstedet der. Det var specielt for mig, jeg blev helt usikker og svedig, fordi jeg mødte mennesker, som reagerer og handler på en måde, som er fremmed og anderledes for mig. Der var en stor mand, som kom over og ville kramme mig hele tiden, og nogle sad og råbte og kom kørende i deres stole og havde slet noget talesprog. Jeg tænkte, hvordan skal vi kunne kommunikere med dem? Eller hvordan skal vi kunne lave en god kunstoplevelse eller kulturoplevelse sammen med dem?

*Men du løb ikke skrigende væk, så hvad har været den bedste oplevelse?*

Nej, det er en stor hjælp, at der er pædagoger med som kender borgerne og kan hjælpe med at være tolk eller formidler. Det opløser lidt "os og dem", og betyder at vi kan være en gruppe, der laver noget sammen. Det

der med bare at være sammen betyder ofte mest, tror jeg, måske egentlig lidt mere end *hvad* vi laver kunst og kulturmæssigt.

Det har også været inspirerende at møde Michael Hansen (værkstedsleder) og Anne Mette Sønchsen (værkstedsmedarbejder og tidligere specialskolelærer)

fra SMK. De har været vildt gode til at komme med praktiske alternativer til kunst- og kulturformidling, hvor vi bruger andre sanser og greb end se og tale. Mange gange har jeg faktisk været lidt med til på

**Kristian Meyer**

**Kulturformidler**

**Frivillig siden 2016**

**Adjunkt på pædagoguddannelsen**

sidelinjen. Jeg har planlagt et par arrangementer i forløbet, men ellers tager jeg også meget gerne med, når jeg kan, fordi jeg synes, jeg får meget ud af at observere, være en ekstra hånd og være med.

*Vil du anbefale andre at blive frivillig kulturformidler i Venskabsforeningen for Lavuk Stjernen?*

For mig har det været både interessant og relevant. Jeg er interesseret i inklusion socialpolitisk

og det her har været indsigtfuldt. Jeg har lært noget omkring: Hvad er det for en borgergruppe? Hvem arbejder med dem? Hvad tænker jeg selv om det? Og det, der er særligt godt ved det her initiativ som frivillig, det er, at man føler sig anerkendt. Det er ikke en selvfølge. Jeg har været frivillig i mange sammenhænge indenfor kultur - på festivaler og udstillinger. Og tit bliver man placeret, så man står 8 frivillige til en 2-mands opgave, og så har man det sådan, at folk ikke tager ens indsats seriøst. Det her er ret velstruktureret, vores koordinator camilla tager sig af en, og man har frihed til at trække sig lidt tilbage en periode og så komme med igen. Hvis nogen har en idé, siger de fleste: "fedt, lad os gøre det!" Her er god energi, og man føler sig anerkendt som frivillig.

Det at vi får nogle kurser betyder, at der er læring i det. På pædagoguddannelsen, hvor jeg arbejder nu, skal jeg jo undervise i noget som relaterer til småbørn, til unge og til social- specialområdet, og jeg trækker meget på den erfaring, jeg har fra at være med her.

Interview og foto: Anna Kirstine Rasmussen  
Redigeret af Camilla Panting

